

λιες στο ταξίδι. Με κουράζω.

—Είμαι της γνώμης σας, της άπαντώ. Μα στα Έλβετικά τραίνα δέν έχει κανείς να κινή τίποτα καλύτερο.

—Πηγαίνετε πολύ μακριά;

—Δέν ξέρω... Δέν έχω ακόμη αποφασίσει... Κι' έσει;

—Στη Βιέννη.

—Τότε θα κατεβώ κι' εγώ εκεί πέρα.

—Θα κάνουμε λοιπόν μαζί το ταξίδι.

Η κυρία δέν έχει και τόσο δρεξί να εξακολουθήση τη συνουμία. Συμβουλευτάι ένα μικρό άηγηό. Είνε ακόμη αρκακωμένη από τον ύπνο. Βγαίνει το κάπελλο της και κυττάζεται ο' ένα μικρό άσημένο καθρέφτη που' τον πήρε από τη τσάντα της.

—Φρουλάιν Άννα: Τώρα μάλιστα, έτσι είσατε πιο σαχηνητική, της λέω. Δέν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο ώμορφα σάς πηγαίνει ή ρός πούδρα μ' αυτό το μπλέ φώς.

—Ποιός σάς είπε τ' όνομα μου;

—Η καπελλιέρα.

—Α! Δέν μ' άρεσουν διόλου οι άδιάκριτοι...

Παίρνω τ' άχρια της και τ' ά φιλό με τρυφερότητα.

—Μά τί κάνετε, τρελλοθήκατε;

—Άκόμη μιά άδιακρισία: την τελευταία. Κατεβαίνω στον πρώτο σταθμό.

—Δέν ήθελα να σάς προσβάλω. Άν μου υποσχέθητε ότι θά καθήσετε φρόνιμα, θά σάς έπιτρέπω να μευ κάνετε κόρτε.

—Δυστυχώς δέν έχω καιρό. Φρουλάιν Άννα Φίσερ, δέν ξέρετε πόσο θιάζομαι.

—Τι περιεργός πού είσατε!... Τώρα πού γνήκαμε φίλοι μ' άφήνετε μόνη σ' ένα άδειο διαμέρισμα μ' ένα βιβλίο πού τ' ξέρω σπ' έρωτα και με τ' ά χειρότερα άγγλικά ταίρια που εκάπνισα ποτέ μου. Πέστε μου τί έχετε; Έλάτε, καθήστε έδω κοντά μου. Μήπως μπορώ να σάς βοηθήσω σέ τίποτα;

Γελώ από την καρδιά μου. Μα δέν ξέρω γιατί. Έθελεα καλύτερα να κλάψω, ναι, να κλάψω...

—Λοιπόν θά μείνετε;

—Ναι.

Ο έλεγκτής διέκοψε το δωδέκατο γλυκότατο φιλί μας σ' Αυστριακά σύνορα.

Φτάσαμε στη Βιέννη στις δέκα και τέταρτο. Δέν είπα ακόμη στην Άννα Φίσερ την τραγική θέσι μου. Όλη ή περιουσία μου είνε δεκαεπτά κορώνες.

—Λοιπόν, είσατε σύμφωνοι: τ' ά μεσανύχτα στο «Μάξεστικ».

Φιληθήκαμε θιαστικά κι' έπειτα ή Άννα χάθηκε μέσα στο πλήθος με τις τρεις καπελλιέρες της και τις δύο θαλίτσες της από ψεύτικο βέρμα κροκοδείλου. Όσο για μένα, έλέπω κιόλας ν' γίνεται λόγος για μένα στο αστυνομικό δελτίο: «Ένας άγνωστος κύριος ρητόκτομος χθές κλπ.» Μά όχι. Άς κάνω κάτι καλύτερο. Άς πιά ένα καφέ με γάλα. Δομησιω κορώνες. Άλλες τόσες για ένα πακέτο ταίρια. Ο ήλιος έχει πλημυρίσει τους ώμορφους δρόμους. Η Βιέννη είνε υπέροχη. «Τι θεατικές πού είνε ή τελευταία άδρε της ζωής μου!» Όποιος τ' ό ειπε αυτό είνε ένας ήλιθιος! Έγώ πηλήτη τρομερά. Μου φαίνεται ότι το κάθε τι, ο άέρας, ο ήλιος, άξίζουν περισσότερό από δεκαεπτά κορώνες.

Δέν θαρούστε... Η Άννα Φίσερ δέν θάρη. Η Άννα Φίσερ μ' ά κορόβειψε. Έπρεπε, διάβολε, να κατεβώ στη Γενεύα. Αυτό το ταξίδι ήταν γελοίο από την άρχή ως τ' τέλος... Κι' ωστόσο ός χθές ακόμη πίστευσε ότι μπορούσα να ξαναφτιάξω τή ζωή μου. Χίλια φράγκα είνε λίγα, μ' είνε κάτι. Δέν θά θρυσκόμουν έδω πέρα σ' αυτό το καρνεβό και συλλογίζομαι τή άποκτονία. Θά τηλεφωνούσα έδω κι' εκεί, θά πήγαίνα στις έφημερίδες της Βιέννης, θάρχαινα να γράφω άρθρα και θά τ' ά κάταφερα μιά χαρά. Δέν είνε ή πρώτη φορά πού ξαναφτιάχνω τή ζωή μου.

Ύστερα από ένα περίπατο πού κράτησε δέκα δλόκληρες ώρες, θρυσκόμω τώρα μπροστά στο «Μάξεστικ». Η θαλίτσα έχει μουδιάσει τ' ό χέρι μου. Όλες ή γυναίκες πού μπαίνουν στο «Μάξεστικ» μοιάζουν της Άννας. Φορούν την ίδια γούνα, τ' ά ίδια κομμήματα. Είνε ή κυρίες των μεγάλων ξενοδοχείων.

Η είσοδος τού «Μάξεστικ» είνε μεγαλύτερη. Η θαλίτσα μου κάνει έντιπωση. Έχει άπάνω τις μάρκες τ' άν πού μεγάλων ξενοδοχείων της Εύρώπης.

Ο κύριος είνε μόνος;

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΣΤΟ ΤΗΛΕΓΡΑΦΕΙΟ

Μήπως μπορείτε να μου πείτε, γιατί σέ μερικά Ταχυδρομικά Γραμεία όλες ή δεσποινίδες, πού εργαζόμτα εκεί, είνε νόστιμες και σ' άλλα κάλι όλες άσημες; Η Λιούιζις των Τ.Τ.Γ., άν ήξερε βέβαια τή δουλειά της, έπρεπε να διακομίσει σ' όλα τ' ά Γραμεία, ανακατοινένε, τ' ά άσημες και τις ώμορφες, ώστε ή γενική εντύπωση τού κοινού για κάθε Γραμείο να είνε μάλλον ευχάριστη. Θ' άργήσουμε όμως πολύ, όσον να φτάσουμε σ' αυτό το σημείο της τελειότητος. Ναι, θ' άργήσαμε, αλλοίμονο!...

Λοιπόν, πού λέτε, στο Ταχυδρομείο πού σίχνο συνήθως τ' ά γράμματα μου, όλες ή δεσποινίδες είνε ζωηρομένες. Είνε, πού πάντως, μιά μελαγχολούλα, στη θυσία των Τηλεγραμμείων, πουλίνα να την πής στο ποτήρι!...

Προσπαθούσα, λοιπόν, όσως θη ζωντανή βέβαια και σεις και κάθε σατανάτης νέος, πού σέβεται τόν έαυτό τόν, να πιάσω γνωριμία μαζί της. Μα δέν βαρύνει!... Ήταν σωστό άγριμ!...

Μιά μέρα, έπιτέλους, άπετάσισα να ζάνω γενική έφοδος κι' όποι μ' άβγαί ή άσχη. Της ζήτησα λοιπόν ένα χαρτί για τηλεγράμμο, και σέ λίγα λεπτά της έδωσα τού...τηλεγράμμά μου :

«Δεσποινίδα Μελαχροινούλα, Θυρίς 11. Θά είχατε την άπειρη καλωσύνη να φάμε άπόψε μαζί; Κλαύδιος Μπασελέ»

Έξελιχ τ' άδύνατο, χωρίς να δείξη την πασιμαχη ταραχή ή συγχίση, πήρε με τ' άπιστοσύνη της θυρος τ' ό μπλέ μολύβι κι' έγραψε στη στήλη των «Παρωτηρήσεων»:

«Πολύ βιαστικός μου φαίνεσθε».

Τι να ζάνω; Ζήτησα άλλο χαρτί...κι' έφουξα στη μάχη το βαρύ περιβολικό. Της έγραψα:

«Θά πάω ύστερα στο θέατρο. Παίζουν άπόψε: Τόν Δισαβάτη, τ' ά Καπρίτσιο, την Πρώτη Νύχτα τού Γάμου, τ' ά Γαμήλιο Έμβάθηριο... Διαλέξτε».

Η δεσποινίδούλα αυτή τή φορά φάνηκε κάπως συγχιμένη. Συλλογίστηκε λιγάκι κι' έγραψε κάλι στις «Παρωτηρήσεις»:

«Δισαβάτης, Καπρίτσιο, Φιλί, άποκλείονται, πριν άπό Γαμήλιο Έμβάθηριο και Πρώτη Νύχτα Γάμου».

Μου τ' έδωσε ύστερα να τ' ά διαβάσω, ζωιογελώντας άγγελικά.

Τ' ά διαβάσα... Και τ' έβαλα στα πόδια... Κι' άκόμη φεύγω!...

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Η άγρία της ψυχής είνε ή ζωή της σάρκας, ενώ ο άφθνος σαρική άκόνα και τ' όσκαλά. Ε β ρ α ι κ ή
- Η φτώχεια είνε ή βασιή της μεγαλοψίας. Γ ι σ τ α ρ ι κ ή
- Όλα βγαίνουν από πρώτο αίσθησιμ. Γ α λ λ ι κ ή
- Χάδια γνώνιας, χάδια γάτας. Γ ι τ α λ ι κ ή
- Τ' ά σινά διαζώνει τον τελευταίο. Γ α λ λ ι κ ή

—Όχι. Περιμένο τ' ά μεσανύχτα μιά κυρία. Τ' ά δωμάτιο είνε ώμορφο, ζωηρομένο σαν μιά έρωτική φωλίτσα. Άνοιγω τή θαλίτσα, φορώ την μοναχική πυτζάμα και πέφτω στο κρεβάτι. Την ίδια στιγμή συλλογίζομαι τ' ά λογαριασμό τού ενοδοχείου. Γεμίζω τότε τ' ά ποτόλι μου και τ' ά κρύβω στο κομοδίνο.

Η Άννα Φίσερ ήταν άκριβής στο ραντεβού. Ήρθε-στις δέκα ακριβάς. Την κυτάξω σαν τ' ά θέλω για πρώτη φορά. Ήθελαν να με πάνε στην Όπερα, μου λέει. Έγώ όμως προτίμησα τόν χορό της Ιστανικής Προσβείας.

Και γελάει. Γελώ κι' εγώ. Αυτό είνε ή πρώτη κι' ή τελευταία ευτυχιόμένη νύχτα της ζωής μου.

Όταν ζήτησα την άλλη μέρα στις έντεκα, άντι να θρω την Άννα δίπλα μου, θρήκα τ' ά πορτοφόλι μου πάνω στο μαζιλάρι... Μάλιστα, ή φρουλάιν Φίσερ, ήταν μιά διεθνής λυποδύτρια! Και να λοιπόν γιατί είμαι ακόμη ζωντανός. Τ' ά χίλια φράγκα μ' έγγλύτωσαν από τήν άποκτονία.

PIER MARTEN

